

РЕШЕНИЕ

№ 6583

гр. София, 28.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 16.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **1879** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и е образувано по жалба от 19.02.2024г. на Х. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на П., с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение №УПВР-8/31.01.2024г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствени правила. В нея се сочи, че постановеният акт е в нарушение на чл.8 и чл.9 от ЗУБ, като е игнориран факта, че причината за напускане на страна на жалбоподателя е заплахата за неговия живот и сигурност. Твърди се, че административният орган не е обсъдил никакви източници на информация за страната му на произход с изключение на цитираната справка № ЦУ-2056/20.12.2023г., като е посочено, че е ноторно известен фактът, че политическата обстановка в П. е нестабилна и в държавата са налице репресии спрямо гражданите на страната. По същество се иска отмяна на решението.

В съдебно заседание са изложени твърдения, че оспорваният акт е нищожен, тъй като е издаден от некомпетентен административен орган, доколкото в съдебна фаза е приобщена като доказателство заповед за назначаване на младши специалист, а обжалваното решение е издадено от интервюист и двете длъжности са различни. При условията на алтернативност се твърди, че Решението е неправилно по съображения,

изложени в депозираното от адвоката писмено становище. В становището е посочено, че се поддържа жалбата, като отделно от това са оспорени твърденията на ответника, че жалбоподателят се е позовал на основания, извън предмета на този закон, като се сочи Решение от 17.02.2009г. на СЕС по дело С-465/2007г.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява становище за неоснователност на жалбата, като счита, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния закон; посочва, че решението е издадено от компетентен орган, тъй като видно от представената в съдебно заседание заповед Б. В. Д. –младши експерт на основание чл.48 ал.1 ЗУБ е определен за интервюиращ орган. Относно производството по чл.68, ал.1, т.1 във вр. чл.70, ал.1 от ЗУБ, се твърди от ответника, че абсолютните правомощия са на интервюиращия орган, който законодателя му е предоставил в ЗУБ във връзка и с заповедта, в която е определено съответното лице за интервюиращ орган. Счита, че при издаване на оспорваното решение са спазени всички административни правила, обсъдено е личното положение на жалбоподателя и държавата му по произход. В заключение се сочи, че Х. А. не се нуждае от тази закрила след като е нарушил вътрешни правила и закона и е напуснал общежитието. Моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и да потвърди решението като правилно и законосъобразно, издадено от компетентен орган на ДАБ при МС.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че Х. А. е подал молба за закрила вх. №УП-15806/15.01.2024г. по описа на ДАБ.

Във връзка с подадената молба е подал и декларации относно самоличността му-л.32 и сл., като е бил съставен Регистрационен лист с рег. № УП 15806/15.01.2024 г., съдържащ данни на жалбоподателя /л.41/.

На 07.03.2024г. в ДАБ е постъпило становище от ДАНС, че не възразява да бъде предоставена закрила на Х. А., в случай, че отговоря на условията на ЗУБ /л.69/.

На 15.01.2024г. е проведено интервю с Х. А., за което е съставен протокол /л.19 и сл. от делото/.

Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че е напуснал П. нелегално, преминал в И., Турция, С., като в Сърби ябил задържан и върнат в България. Твърди, че не е осъждан или арестуван в държавата си по произход или в друга държава. Като причини за напускане на П. посочва „проблеми с талибаните“, които „не го оставяли на мира“, като посочва, че талибаните разрушили много домове в мястото, където живеел. Твърди, че не е членувал в политическа партия или организация, не е имал проблеми заради религията или етническата си принадлежност.

За преценката за основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция "Международна дейност" в ДАБ при МС /л.14 и сл. от делото/ за изясняване на актуалната политическа и икономическа обстановка в Ислямска република П. към 20.12.2023г. В същата е посочено, че е налице икономическа криза в страната, съпроводена с политически вълнения след ареста на бившия премиер Х. и разделения в пакистанската армия, като се сочи, че част от политическите лидери в страна са атакувани от въоръжени групировки.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на

основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на причините за напускане от жалбоподателя на страната по произход-П., и заявените от него обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на търсената закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец. В решението е посочено, че липсват данни и твърдения за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, и не се установяват дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Същият не е направил изявления за преследване, като липсва „преследване“ по чл.8 ал.4 ЗУБ, свързано с нарушение на основите права на човека. В оспорваното решение е посочено, че кандидатът не сочи други релевантни причини-не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в Пакистан, нито е заплашван или преследван по етнически или религиозни причини. Направен е анализ на общата обстановка в П., както и на представената лична история на жалбоподателя, като е посочено, че няма твърдения от страна на Х. А. за негативно отношение лично към него от страна на талибаните; посочено, че е заявил в проведеното интервю, че могъл да се премести в друг район на собствената си държава, но е предпочел да замине за Европа. В оспорваното решение се акцентира се на бягството му от лагера, като се приема извода, че ако действително лице, търсещо закрила, той би се възползвал от нея при първата предоставена му възможност, а в случая молба за закрила е подадена от него след залавянето му от сръбските власти и принудителното му връщане от С. в България, с цел осуетяване на наложената му ПАМ „Връщане в страна на произход-П.“.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ал.1 т.1 и т.2 ЗУБ, е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Не се установява спрямо него да са предприети такива действия от официалните власти на П., самият жалбоподател не излага подобни твърдения. Въз основа на тези данни е формиран извод, че той не е бил изложени и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, като изводите в тази насока са обосновани с двете решения на СЕС –по дело С-465/07 и по дело №С-285/12.

Относно възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е посочено в решението, че към момента на издаване на оспорваното решение не може да се направи извод, че П. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, като е посочено, че въпреки трудната икономическа обстановка в страна, може да се направи извод, че общата обстановка, свързана със сигурността на страната е сравнително добра и евентуални завръщане на Х. А. в страната му по произход не би довело до неблагоприятни последици за него.

Така описаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства. В тази връзка следва да се отбележи, че съдът не кредитира възраженията от страна на процесуалния представител на жалбоподателя, че административният орган не е обсъдил никакви източници на информация за страната му на произход, тъй като в справката няколкократно са посочени източниците, на които тя се базира-в самото съдържание и по линия като забележки с препратки .

При така установените факти, Административен съд София – град, Първо отделение,

21-ви състав, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. В тази връзка съдът не споделя възраженията от страна на процесуалния представител на жалбоподателя, че издаденият акт е нищожен. Видно от приобщените по делото доказателства оспорваното решение е издадено от Б. Д. като интервюиращ орган. По делото е представена от ответника заповед №РД-05-270/13.04.2022г. на Председателя на ДАБ, с която на основание чл.48 ал.1 т.10 от ЗУБ Б. В. Д.-младши експерт в РПЦ-гр. С. ПМЗ „Военна рампа“ е определен за интервюиращ орган, който да извършва действията, предвидени в ЗУБ. В този смисъл оспорваното решение в настоящото производство е издадено от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е анализирал подробно и задълбочено бежанската история на чужденеца, както и справките на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ относно П., с отчитане на общото положение в държавата.

В жалбата се сочи, че при вземане на решението административният орган не е изградил вътрешното си убеждение въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички относими обстоятелства. Твърди се, че постановеният акт е в нарушение на чл.8 и чл.9 от ЗУБ, като е игнориран факта, че причината за напускане на страна на жалбоподателя е заплахата за неговия живот и сигурност. Според настоящия съдебен състав възражението е неоснователно. Органът е извършил необходимите процесуални действия, при съблюдаване процесуалните норми на чл. 35 и чл. 36, ал. 3 от АПК и е изяснил релевантните факти. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени в решението по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на ситуацията в П. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, за упражнявано физическо насилие и репресии. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки.

Обжалваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от

преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването.

Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2 на ал. 3, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Посочените по време на проведеното от ДАБ интервю мотиви, настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не са налице обстоятелства, които да предполагат необходимост от закрила. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Прямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. По делото не са ангажирани никакви доказателства, че жалбоподателят е бил търсен и/или заплашван от талибаните в П.-изложеното от него по време на интервюто е за неговия чичо, но не и за самия него. Ето защо следва да се приеме, че в бежанската история на чужденеца, не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл. 8 от ЗУБ понятие "основателно опасение от преследване", нито се твърди, че спрямо Х. А. е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната му на произход П..

Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че е

напуснал П. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание молителят не е направил. В решението са разгледани и обсъдени и обстоятелствата по т. 3 на чл. 9, ал. 1 ЗУБ - тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Поради изложеното, с оспореното решение законосъобразно е отказано предоставяне на международна закрила. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли, като неоснователна.

Предвид гореизложеното, Административен съд-София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А., ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение №УПВР-8/31.01.2024г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на

Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: